

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 4)

Vừa nói, tên kia vừa vuốt mái tóc đang lòa xòa trước trán, ý chừng để Ba Thạo nhớ lại. Và quả là Ba Thạo đã nhớ ra hắn. Phải rồi, đây chính là Tư Bé - một thành viên trong cái băng cướp do bọn Tư Hùng, Hai Phước và Thu Thủy cầm đầu mấy năm trước. Những hồi ức đen tối chợt sống dậy: Cuộc săn lùng tên Hán Búa... Trận huyết chiến ở Vũng Tàu... Và trong vụ cướp đó, cả Hán Búa và Tư Bé đều đã phải cho tay vào còng sắt, chỉ duy nhất có một mình hắn thoát khỏi sự vây bắt của công an... Vậy là Tư Bé cũng đã được ra trại và trở về thành phố. Hắn vẫn tiếp tục theo cái nghề bất lương này... Những suy nghĩ khiến Ba Thạo nhíu mày lại. Vẫn trong tư thế phòng thủ, gã hỏi:

-Tao tưởng mày đã bỏ được cái nghề này rồi chứ?

Tư Bé không trả lời. Hắn quay sang phía Lan Bò vẫn đang ngơ ngác và nói giọng dứt khoát:

-Thôi dẹp ba cái vụ này đi! Ông là đàn anh của tui đó!

Mặc dù không muốn bỏ cuộc một cách đơn giản như thế, nhưng chỉ cần qua cú đụng độ ban nãy cũng có thể thấy rằng khó mà xoi tái được Ba Thạo. Lan Bò thở hắt ra rồi làm lui quay lại chỗ Hương vẫn đang đứng chờ bên chiếc xe máy. Hai đứa ngồi lên xe, nổ máy phóng thẳng. Tư Bé giắt khúc côn vào người, nói với Ba Thạo:

-Thôi để dịp khác anh em mình nói chuyện nhiều. Để tui đưa thằng Bảy đi đã. Láng cháng ở đây, công an đến hốt thì lại xộ khám!

Nói xong, hắn nặng nhọc xóc tên Bảy vẫn đang lồm ngồm trên vỉa hè, diu lại phía chiếc xích-lô. Chỉ một lát sau, chiếc xe ấy cũng khuất vào sau

một chỗ rẽ. Ba Thạo cũng lẳng lẳng quay lại thu dọn đồ nghề. Hắn đẩy xe đạp xuống lòng đường, trở về với căn phòng nhỏ ở trong hẻm.

Ba Thạo không kể cho cô gái đang dưỡng thương ở trong căn phòng nhỏ của gã về vụ đụng độ đã xảy ra với nhóm của Lan Bò. Tuy nhiên, với sự nhạy cảm của phụ nữ, cô ta đã đoán ra được sự việc qua những chỗ xây xước và một vết tím bầm ở cánh tay của gã.

Những ngày sau, khi vết thương ở vai đã lành, cô gái lẳng lẳng dắt xe đạp ra đi. Ba Thạo không hỏi cô ta đi đâu và cũng không tỏ ý muốn giữ lại. Nhưng khoảng hai giờ đồng hồ sau, cô ta lại quay trở lại cùng với một cái túi nhỏ đựng quần áo. Khi cô ta đem túi để vào góc phòng, Ba Thạo chỉ nhìn lướt qua nhưng không hỏi, không chào đón mà cũng không tỏ ý xua đuổi. Thậm chí, gã cũng không hỏi tên và lai lịch của cô ta. Gã chấp nhận sự hiện diện của cô trong căn phòng của mình với vẻ dửng dưng. Cuộc đời gã đã có nhiều chuyện vô lý và bây giờ có thêm một chuyện vô lý nữa thì cũng chẳng ăn nhằm gì.

Vậy là họ ở chung với nhau - một sự chung đụng đầy tự nguyện nhưng cũng đầy mâu thuẫn. Ban ngày, cô gái ở nhà và lo nấu ăn cho cả hai người - một bữa vào buổi sáng trước khi Ba Thạo đi làm và bữa chiều khi gã trở về. Buổi tối, cô ta bận bộ đồ đẹp duy nhất của mình và son phấn cẩn thận rồi dắt xe ra phố. Cô ta thường chỉ trở về khi Ba Thạo đã ngủ say và cố không gây tiếng động khiến gã phải tỉnh giấc. Trong sinh hoạt, họ hiểu nhau và có ý chăm sóc cho nhau nhưng hầu như không ai nói với ai câu nào. Từ sau khi có cô gái đến cùng ở, Ba Thạo thường cố ý trở về muộn hơn để tránh phải gặp mặt, hỏi han. Chính cô gái cũng biết vậy nên thường đi ra khỏi nhà từ lúc chập choạng tối.

Có thể khi đọc đến những dòng này, có người sẽ hoài nghi tính chân thật của câu chuyện. Làm sao có thể biết được những gì xảy ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà khi họ cùng sống trong một căn phòng chật hẹp - nhất là khi họ đều là những kẻ độc thân, thiếu cái không khí gia đình và cũng không phải là những kẻ còn quá non trẻ, khờ khạo? Quả đúng

như vậy. Không thể nói chắc rằng giữa Ba Thợ và cô gái ấy không có những lần chung đụng. Tuy nhiên, ở thời điểm này, Ba Thợ đang ở giữa cái ranh giới mỏng manh giữa sự tồn tại và sự sụp đổ, giữa cái thiện và cái ác, thậm chí là giữa sự sống và cái chết... Bởi vậy, dường như hẳn cũng không quá ham hố chuyện đó.

Nhưng còn về Thu thì sao? Cô ta là ai? Từ đâu tới? Và tại sao cô ta lại dấn thân vào cái nghề tử nhục này?... Câu trả lời cho những câu hỏi ấy, Ba Thợ đã được nghe trong cái đêm mưa gió - khi gã đột nhiên yêu cầu Thu ở nhà và họ đã có trọn vẹn một buổi tối bên nhau. Thu đã kể cho Ba Thợ nghe về cuộc đời của cô - một cuộc đời đầy những đắng cay và tử nhục. Câu chuyện đầm nước mắt ấy, chúng tôi sẽ thuật lại ở chương tiếp theo của cuốn sách này...

Khi nói với Thu rằng: Không thể cứ sống khốn nạn như thế này mãi được. Ba Thợ không chỉ định nói về cuộc đời cô ta. Gã còn nói về cuộc đời của chính mình.

Để giúp bạn đọc tiện theo dõi, chúng tôi xin nhắc lại đôi nét về lai lịch của Ba Thợ: Khoảng mười bảy năm về trước - khi vừa tròn mười tám tuổi, Ba Thợ đã phải vào tù vì tội cướp giật. Năm 1975, gã thoát khỏi nhà tù và xin vào làm việc ở một nhà máy nhỏ. Ba năm sau, gã lấy vợ. Vợ gã là một người chuyên buôn bán ở vỉa hè. Sống với nhau chưa đầy hai năm, ả nọ ngoại tình và định đầu độc Ba Thợ. Gã đã thoát chết bởi một sự tình cờ: kẻ ngoại tình với ả vốn là một tên du đảng có biết mặt Ba Thợ. Vì không muốn dính líu nhiều hơn với cô ả nên hẳn đã tìm cách báo cho Ba Thợ biết.

Kết quả của câu chuyện đáng buồn đó, Ba Thợ đã đè người vợ bội tình xuống, đổ trọn ly cà phê có thuốc độc vào cổ họng ả - cái ly cà phê mà mà ả đã định dành cho gã, rồi bỏ nhà đi biệt tăm. Gã dạt ra vùng cao nguyên theo một nhóm đào đãi vàng. Sau đó, gã tham gia một nhóm tìm trầm. Nhưng bệnh sốt rét và lối sống theo luật rừng đã quật ngã gã, ném gã trở lại đồng bằng sau hai năm phiêu bạt. Gã trở về thành phố Hồ Chí Minh, sống lang thang cùng với đám bè bạn kẻ giang hồ...

Hơn bốn năm trước, Ba Thạo tham gia băng cướp của bọn Tư Hường trong một hoàn cảnh ngẫu nhiên. Lần đó, gã phát hiện được một đường dây buôn trầm từ cao nguyên về thành phố. Một vài tên trong đường dây này, gã còn nhớ mặt khi đang lang thang ở cao nguyên. Gã đã dành khá nhiều thời gian để theo dõi và nắm được hầu hết những điều cần thiết để có thể tổ chức một vụ cướp. Nhưng gã chưa tiến hành được vì đơn thương độc mã. Muốn thực hiện trót lọt một vụ cướp đối với bọn buôn trầm, phải có đồng bọn bởi vì dân buôn trầm cũng là những kẻ rất liều lĩnh.

Chính trong quá trình theo dõi đường dây đó, Ba Thạo đã phát hiện ra Thu Thủy - người của một băng cướp khác cũng đang giám sát gắt gao những hoạt động của bọn này. Gã nảy ra ý định sẽ hợp tác để làm ăn. Sau đó, với kết quả của vụ cướp, Ba Thạo được thu nhận vào băng cướp do Tư Hường cầm đầu. Lúc đó Tư Bé đã là một thành viên trong băng nhóm này nhưng ở vị trí thấp hơn so với Ba Thạo. Nói chính xác hơn, trong băng cướp đó, bộ ba Tư Hường - Hai Phước và Thu Thủy là hạt nhân. Cũng chính bởi vậy, có những điều bí mật của nhóm mà cả Ba Thạo hoặc Tư Bé đều không được biết.

Chưa đầy hai năm sau khi Ba Thạo gia nhập băng cướp ấy, băng nhóm của chúng đã bị tan rã trong quá trình săn lùng một phụ nữ có tên là Thùy Linh - vợ của Sáu Bình, một người trong nhóm buôn lậu mang tên “Phi đội” đã từng hoạt động từ trước năm 1975. Vốn là một thành viên của “Phi đội”, Tư Hường biết rất rõ còn có một tài sản giá trị lớn của băng này được cất giấu đâu đó ngoài đảo từ trước năm 1975 và hắn muốn thông qua Thùy Linh để truy tìm bản sơ đồ chỉ dẫn nơi giấu của. Cả Ba Thạo và Tư Bé đều được tham gia vào cuộc săn đuổi quyết liệt ấy. Nhưng kết quả, bọn chúng đều phải trả giá đắt: Tư Hường bị Thùy Linh bắn chết ngoài đảo hoang, còn những thành viên khác đều lần lượt sa lưới của lực lượng công an. Ba Thạo là người bị bắt cuối cùng.

Trước khi phải cho tay vào còng sắt, gã đã có một thời gian lang thang ở thành phố. Chính trong thời gian đó, gã tình cờ gặp ba mẹ con Kiều Thi ở quán giải khát “Kiều Trinh”. Đó là những kẻ nhiều tiền và có lối sống buông

thả. Từ sau khi Ba Thạo nhận lời đến làm “vệ sỹ” ở quán này, Kiều Trinh - mẹ chủ nhà khi đó đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn còn rất lẳng lơ và không hề giấu giếm ý định ve vãn Ba Thạo. Hai cô con gái của mẹ là Kiều Thi và Kiều Chi cũng tỏ ra không thua kém mẹ trong việc đó. Nhưng Kiều Thi quyết liệt hơn. Chính cô ta là người đã tìm gặp Thu Thủy - kẻ là đồng bọn của Ba Thạo để đánh ghen và xưng xưng gọi Ba Thạo là “chồng” của mình...

Từ sau khi được tha và trở về thành phố, Ba Thạo chưa một lần nào tìm đến quán “Kiều Trinh”. Gã cố quên đi, cố lảng tránh tất cả để mong có một cuộc sống bình lặng hơn. Nhưng chỉ đến khi Kiều Thi đột ngột xuất hiện, Ba Thạo mới chợt nhận ra rằng: Không dễ gì có thể quên được quá khứ - nhất là trong trường hợp quá khứ ấy đã đẩy gã đến cái hoàn cảnh hiện tại này. Quá khứ thật đáng sợ nhưng cũng thật là hấp dẫn! Quá khứ đầy tội lỗi nhưng ở đó gã được sống hết mình... Còn hiện tại giống như một ngỗ cụt mà gã cảm thấy mình sẽ chết dần chết mòn trong sự quên lãng. Ranh giới thật mỏng manh đang ở ngay trước mắt gã và gã đã phải trăn trở rất nhiều trước một sự lựa chọn...

Thực ra, thoát tiên thì sự xuất hiện của Tư Bé hầu như không khiến cho Ba Thạo bận tâm lắm. Tên đàn em có dáng người nhỏ thó ấy Ba Thạo đã quên từ lâu. Nhưng sau hôm đó, Tư Bé đã quay lại để gặp Ba Thạo. Hắn đến với một thùng bia lon và khô mực đã nướng sẵn. Hai người ngồi lai rai với nhau trên vỉa hè, ngay ở chỗ Ba Thạo ngồi sửa xe đạp.

Qua câu chuyện của Tư Bé, Ba Thạo biết rằng tên này cũng đã phải vào trại cải tạo và được tha cách đây hai năm. Hắn trở về thành phố Hồ Chí Minh đạp xích lô kiếm sống. Chính ở đây, hắn đã gặp và gia nhập băng nhóm do Lan Bò cầm đầu. Nhóm này chuyên dặt mồi và bảo kê cho gái mãi dâm trong khu vực này.

Về nguyên nhân của vụ đánh lộn hôm đó, Tư Bé cho biết: Thu là người từ nơi khác dạt về làm ăn ở đây. Vì cô ta xinh xắn, hiền lành, dễ thu hút khách nên Lan Bò muốn chiêu nạp vào nhóm của mình. Nhưng chỉ qua một thời gian ngắn, Thu đã bỏ đi kiếm khách một mình vì không chịu nổi lối đối xử thậm tệ và bóc lột quá mức của Lan Bò và bọn bảo kê. Không được ăn thì

đạp đổ, Lan Bò quyết định trừng trị Thu để làm gương cho những cô khác đang làm cho ả. Nếu hôm đó không có Ba Thợo bất ngờ can thiệp, chắc chắn Thu đã bị Lan Bò “đánh dấu” bằng một nhát dao vào mặt! Trước khi ra tay, ả đã thề độc như vậy.

Tư Bé còn cho biết thêm: Lan Bò sẽ chưa dám trả thù Ba Thợo chừng nào chưa có sự tham gia trực tiếp của Năm Thiện - gã chồng hờ của ả. Nhưng Năm Thiện rất ít khi ghé qua nơi đây vì hắn biết rõ là công an vẫn đang chờ hắn ở đầu mối này. Nếu Năm Thiện có quay trở lại, Tư Bé hứa sẽ cấp báo ngay cho Ba Thợo để đề phòng...

Thoạt tiên, Ba Thợo hơi băn khoăn về sự "tử tế" quá đáng của Tư Bé đối với mình. Gã không biết rằng điều đó có một nguyên nhân từ mấy năm trước: Sau khi bị công an bắt cùng với Hai Phước ở Vũng Tàu, chính Tư Bé đã khai ra tất cả những điều hắn biết về băng cướp và thông qua đó, lực lượng điều tra đã triển khai phá án một cách hiệu quả. Sau khi tình cờ gặp Ba Thợo, Tư Bé thấy lo sợ và tự trách mình quá đại dột đã để lộ mặt! Không rõ Ba Thợo có biết chuyện hắn đã khai báo với công an không? Nhưng cần phải đề phòng khả năng bị trả thù. Và đó chính là nguyên nhân khiến hắn quay lại để tìm hiểu. Hắn không biết phần tiếp theo của tấn bi kịch và dĩ nhiên không biết sự thay đổi của Ba Thợo trong những năm đã qua...

Gần cuối bữa nhậu, Tư Bé đột ngột đưa ra một đề nghị khá hấp dẫn. Hắn mời Ba Thợo tham gia một đường dây buôn lậu qua biên giới. “Tội mình không đâm chém, không trộm cướp ai cả! Đi buôn kiếm lời - đơn giản vậy thôi! Bây giờ cả xã hội đều buôn bán. Khuyến khích làm giàu mà! Mà anh Ba chưa biết chớ đó là cái nghề ngon ăn nhứt đó. Về vốn thì đã có người chịu, tội mình chỉ vận chuyển lấy công thôi. Chỉ một tháng đi làm với thằng em cũng bằng cả năm anh Ba ngồi vá xe. Nghe em đi. Còn nếu thấy hồng vô, không ai cấm anh quay trở lại nghề cũ. Đi thử vài chuyến coi đã... Có gan mới giàu được, anh Ba à!”...

Những lời mời mọc đó không phải là không hấp dẫn và đã khiến Ba Thợo suy tính rất nhiều. Nhưng vẫn còn có những điều khiến gã phải băn

khoản. Chính trong bối cảnh đó, sự xuất hiện đột ngột của Kiều Thi đã đem lại cho gã một lối thoát.

“Không thể cứ sống khôn nạn như thế này mãi được!” - Khi nói với Thu như vậy, Ba Thợ đã chọn cho cả hai người một quyết định dứt khoát. Đó là một đặc điểm trong tính cách của gã khi đứng trước một trường hợp cần phải lựa chọn giữa những khả năng khác nhau. Lời đề nghị của Tư Bé và số tiền năm trăm ngàn của Kiều Thi đã tạo cơ sở cho sự lựa chọn ấy. Năm trăm ngàn đồng là một món tiền nhỏ nhưng cũng rất cần thiết đối với gã và Thu lúc này.

Cũng giống như một kẻ ở trong hầm tối, khi đã thấy tia sáng lóe lên, gã sẽ đi đến cùng theo tia sáng ấy để tìm lối thoát. Mặc dù hiểu rõ rằng đồng tiền của kẻ giàu có không bao giờ được vớt ra một cách vô tư, nhưng Ba Thợ dự tính sẽ hoàn trả lại số tiền ấy cho Kiều Thi ngay khi có thể.

Trong hoàn cảnh của gã, có lẽ không còn cách nào khác...

(Còn nữa)

Đức Dũng